

tik, vi ønsker her i landet som sådan, og hvad vi ønsker ude i de enkelte kommuner.

Nu har der været en del diskussion om forholdet mellem det enkelte menneske og systemet. Som jeg ser det, så er det, vi gør her, at vi indskyder et socialt led mellem det enkelte menneske og systemet. Dermed sikrer vi det enkelte menneske større myndighed, og samtidig udviser vi tillid til systemet.

I Det Radikale Venstre er vi glade for, at der er et flertal af brugere i klagerådet. Vi tror også, det er en god idé, at der er kommunalbestyrelsesmedlemmer med i rådet, for dermed sikrer vi, at der er en ordentlig samtale mellem klagerådet og kommunalbestyrelsen, så kommunalbestyrelsen hele tiden kan tilrettelægge sin politik efter de ønsker, der er i ældrebefolkningen. Men det, at der er et flertal af brugere, gør jo, at det ikke er sådan, at kommunalbestyrelsen kan sætte sig på klagerådet.

I Det Radikale Venstre er vi glade for, at det med lovforslaget fastslås, at afgørelser om hjemmehjælp skal meddeles skriftligt, for der er ofte nogle misforståelser, fordi system og menneske går fejl af hinanden i de mundtlige diskussioner, der ofte udspiller sig, inden en hjemmehjælpsordning iværksættes. Vi finder det også vigtigt og rigtigt, at brugeren inddrages, når grundlaget for sagsbehandlingen skal udarbejdes. Endelig finder vi det vigtigt, at person-sammensætningen sker ved direkte valg. Det vil sige, at det ikke er organisationsrepræsentanter, der skal besætte pladserne.

Vi synes også, at lovforslaget på en fin måde lægger op til mere medindflydelse på ældreomsorgsområdet, og vi tror på, at det i sidste ende vil føre til en bedre omsorg.

På den baggrund kan vi tilslutte os det fremsatte lovforslag.

Tom Behnke (FP):

Vi er i Fremskridtspartiet tilhængere af ældrerådene, men spørgsmålet er, om det er nødvendigt at lovgive om det. Vi ved, at ældreråd allerede i dag eksisterer i langt de fleste kommuner, og vi ved også, at i de kommuner, hvor der i dag ikke er ældreråd, er de såmænd ved at være på vej.

Spørgsmålet er, om det er nødvendigt, at vi her i Folketinget ved lov fastsætter, at der skal være ældreråd. Det fungerer jo rimeligt og fornuftigt ude i kommunerne med frivillighed. Så det er en vinkel, jeg synes vi skal være opmærksomme på, og som vi i hvert fald skal have afklaret, inden vi begynder at lovgive på området.

Vi er også meget varme tilhængere af, at der bliver lavet skriftlige aftaler mellem modtagerne af hjemmehjælpen og kommunen – dvs. hvad det er, der er aftalt helt konkret – således at man efterfølgende kan se, om kontrakten bliver opfyldt. Jeg vil sige, at det faktisk er det bedste, der ligger i det her forslag, og det er så også det pæneste, vi kan sige om det.

Når vi kommer til klagerådene, så er det efter vores opfattelse det rene blændværk. Vi har her hørt en diskussion om, hvilken aldersgruppe der skal have indflydelse på, hvem der skal være med i ældrerådet og dermed også have indflydelse på, hvem der skal sidde i klagerådene.

Til trods for at jeg har forsøgt at få provokeret den socialdemokratiske ordfører til at komme med nogle svar på nogle af de spørgsmål, jeg stillede, så er det ikke lykkedes endnu. Med hvilken begrundelse skal de handicappede ikke med fra starten af, når vi nu alligevel – som regeringen lægger op til – skal til at lovgive på det her område? Hvorfor skal det være en nådessaq, om en kommunalbestyrelse kan aftale med et ældreråd, at de handicappede skal være med? Hvorfor er de ikke med fra starten af?

I Fremskridtspartiet har vi den holdning – det har vi stillet et forslag om, som SF på et tidspunkt adopterede og genfremsatte, og så har regeringen jo så forsøgt sig – at det, der er behov for, er et uvildigt ankenævn, som er i stand til at ændre de kommunale skønsafgørelser om hjemmehjælp.

Det er ikke et spørgsmål om, at vi underkender eller har mistillid til kommunerne, for hvis kommunerne gør det godt nok, så vil det jo vise sig, at et sådant uvildigt ankenævn vil blive arbejdsløst – det ville være skønt – og hvis det bliver tilfældet, så kan jeg ikke se, at regeringen kan have noget imod, at vi gør det. Men det er klart, at hvis det giver problemer med et ankenævn, så kan man have sine bekymringer og overvejelser om, hvorvidt vi nu også skal gøre det. Det er det, jeg i hvert fald for øjeblikket hører at regeringen har sine bekymringer om: Går det nu også så godt ude i kommunerne, som regeringen egentlig prøver at give udtryk af?

Vi ved jo, at vi sommerferie efter sommerferie har den ene historie efter den anden fra alverdens kommuner rundt om i landet, at hjemmehjælpsmodtagerne ikke får den hjælp, som de har krav på. Så jeg tror ikke på, at det fungerer ude i kommunerne, og jeg tror ikke på, at de lever op til deres forpligtelse på det område.